
Při tchoukballu se hráči nemusejí bát kontaktních zranění

Při tchoukballu se hráči nemusejí bát kontaktních zranění

Je to něco mezi házenou, volejbalem a basketbalem a nejde ani tak o vítězství jako o to, užít si pohyb a zábavu s přáteli. Řeč je o míčové hře tchoukball. Adam Šťastný z Fakulty tělesné výchovy a sportu UK se nyní snaží sestavit na fakultě tým hráčů a nadchnout pro tuto u nás relativně neznámou hru i své spolužáky.

Do České republiky se tchoukball (vyslovujte: čoukbal) dostal asi před patnácti lety, rozšiřovat se však začal teprve před pár roky, kdy se pro něj nadchl i Adam Šťastný. „Já jsem se k němu dostal v roce 2011. Pocházím z Ústí nad Labem, kde má tento sport velmi silnou základnu,“ vysvětlil student managementu tělesné výchovy a sportu na FTVS UK. Hned, jak přišel na Univerzitu Karlovu, ho napadlo, že by zde mohl založit tchoukbalový tým. Začal se proto porozhlízet po nových spoluhráčích. „Do týmu sháníme prakticky kohokoliv bez ohledu na věk a pohlaví. Není to tolik o výkonech. Smysl tchoukballu je především ve sbližování se s dalšími lidmi,“ usmívá se Adam a podotýká, že největší základna hráčů na UK je na Právnické fakultě i na lékařských fakultách. „Dnes pomalu vznikají týmy i na jiných pražských univerzitách. Pokud jich bude dost, rádi bychom pak uspořádali turnaje i mezi jednotlivými školami,“ plánuje. Tchoukball vymyslel na začátku sedmdesátých let minulého století švýcarský biolog Hermann Brandt, jenž chtěl vytvořit nekontaktní kolektivní sport, při němž by nedocházelo k nepříjemným zraněním a který by podporoval vzájemnou komunikaci hráčů, a působil tak pozitivně na vzájemné vztahy lidí. Sám Adam Šťastný říká, že ho tchoukball chytil hlavně kvůli lidem, kteří se kolem tohoto sportu pohybují.

Tchoukball se hraje na basketbalovém hřišti, kde proti sobě stojí dva týmy o sedmi lidech. Cílem hráčů je míčem se trefit do jedné z „trampolínek“, tedy metr na metr velkých nakloněných odrazedel, která jsou umístěna na obou koncích hrací plochy. Míč po odrazu od trampolíny musí dopadnout na zem do hřiště, ale nesmí se trefit do třímetrového půlkruhu okolo odrazedel, kam nesmějí vkročit ani hráči. Když jsou splněny všechny tyto podmínky, získává útočící tým bod. Pokud však letící míč zachytí protihráč, okamžitě se z obranné pozice dostává do útoku.

Díky tomu, že všichni hráči mohou mířit na obě trampolíny, je hra velmi dynamická. Vyhrává pochopitelně ten tým, který nasbírá v hracím čase 3x 15 minut nejvíc bodů.

Číslo 3 je spojnicí celé hry. Hráč s míčem totiž může udělat nanejvýše tři kroky, na místě s ním může stát jen tři vteřiny a na trampolínu může útočit maximálně po třech nahrávkách. Obrana však nesmí útoku nijak zvlášť bránit. „Protihráč v podstatě může chytat jen odražené míče,“ zdůraznil Adam Šťastný základní pravidlo, na kterém je postaven celý smysl hry a díky kterému se nikdo nemusí bát, že by se při sportu nějak vážně zranil.

Tchoukball, který získal svůj zvláštní název podle zvuku, jež vydává míč po odrazu od trampolíny, se však nemusí hrát jen na palubovce. Turnaje se pořádají i na písku, na trávě, a dokonce i ve vodě. Nejlepší tchoukbalové týmy ve světě má Tchaj-wan, Kanada, z Evropy Švýcarsko, Rakousko a Itálie. Avšak v mezinárodním srovnání si nevedou špatně ani Češi.

Pokud byste se rádi přihlásili do tchoukbalového týmu nebo se o tomto sportu chtěli dozvědět víc, kontaktujte Adama Šťastného na jeho e-mailu: stastny.adam@gmail.com .